

MOC DUCHOVNÍCH MUŽŮ – 11. (ELDAD A MÉDAD – NEČEKANÁ MILOST A MOC S VÝSOSTI)

Vážení hosté, drazí bratři a sestry,
milost Vám a pokoj ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

Mám za sebou několik hodně zajímavých dní – jednak nějaká nelehká jednání a náročnější rozhovory, ale především čas strávený s našimi mládežníky.

Když jsem jim naslouchal a měl možnost se jich i ptát, připomínal jsem si, **jak moc je každý z nich pro Boha vzácný**. A jak možná i jak důležití jako vzory jsme na jejich cestě víry i my, kdo jsme starší.

Jestli si vzpomínáte na slovo o Jozuovi a Kálebovi, které jsem před časem měl, pak naše generace je tou, která má mladé nadchnout k tomu, aby i oni vstupovali do země zaslíbené, do úkolů, které jsou před nimi, aby se nebáli objevit a použít obdarování, která mají. A je na nás, abychom jim včas předat štafetu.

Když se dívám na svou generaci, **vidím někdy spíše unavené a ustarané rodiče dospívajících dětí**. A vnímám to, že mnohé dny jsou pro ně (pro nás) náročné a jednoduše jsme rádi, když je zdárně překonáme, či přežijeme.

Přemýšlel jsem nad tím, jakým slovem Vás povzbudit a na mysli mi vytanula slova z listu Židům, kde se píše:

‘Posilněte proto své zemdlené ruce i klesající kolena’ a ‘vykročte jistým krokem’, aby to, co je chromé, docela nezchromlo, ale naopak se uzdravilo. Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána. Dbejte na to, ať nikdo nepromešká Boží milost; ať se nerozbují nějaký jedovatý kořen, který by nakazil mnohé. (List Židům 12:12-15)

- ***Co může zemdlené, unavené a klesající posilnit, co myslíte?***

Jsem přesvědčen o tom, že nás vždycky může posilnit Boží milost – nepřehlédněme ji pro mnohé starosti.

A může nás posílit naše odpověď na Boží milost v podobě vděčnosti. Mám za to, že nejlepší prevencí proti hořkosti je právě vděčnost.

Pojďme tedy společně Bohu vyjádřit svou vděčnost za to, co jsme mohli ten uplynulý čas prožít.

Dnešní slovo vybočí z řady kázání o moci duchovních mužů. Přesto s tématem souvisí. Než se společně podíváme na text, z něhož budu vycházet, dovoluji mi položit Vám otázku:

- ***Kdy naposledy jste prožili mocný či mimořádný dotek Božího ducha?***

Dnešní slovo vychází z pouhých šesti veršů z knihy Numeri 11:24-29, přestože kontext je celá 11. kapitola zmíněné knihy:

Mojžíš tedy vyšel ven a oznámil Hospodinova slova lidu. Shromáždil sedmdesát mužů ze starších lidu a rozestavil je kolem stanu. Hospodin sestoupil v oblaku, promluvil k němu a odebral z ducha, který byl na něm, a dal jej těm sedmdesáti starším. Sotva na nich duch spočinul, prorokovali, ale potom už nikdy. Dva muži však zůstali v táboře, jeden se jmenoval Eldad a druhý Médad. I na nich spočinul duch, ačkoliv nepřišli ke stanu; byli totiž mezi zapsanými. Ti prorokovali v táboře. Tu přiběhl mládenec a oznámil Mojžíšovi: „Eldad a Médad v táboře prorokují.“

Nato se ozval Jozue, syn Núnův, který už jako jinoch přisluhoval Mojžíšovi, a zvolal: „Mojžíši, můj pane, zabraň jim v tom!“

Ale Mojžíš mu řekl: „Ty kvůli mně žárlíš? Kéž by všechen Hospodinův lid byli proroci! Kéž by jim Hospodin dal svého ducha!“

Mám za to, že když se někdo z nás ocitne ponořen do hluboké krize – vztahové nebo pracovní – nejspíš nebude moc přemýšlet o žádných mimořádných věcech, natož o milosti. **Nejspíš bude prosit o nějaký zázrak, aby byl z té krize co nejdříve venku.**

Když si pročtete záznam o putování Izraelského lidu po poušti, zjistíte, že máte před sebou **poměrně dlouhý seznam větších či menších krizí**. A jak ty vztahové, tak i ty pracovní, dopadají na Mojžíše, který je musí řešit. Říkal jsem si, kde Mojžíš bral trpělivost a sílu na to to, aby to všechno vydržel. Ty důvody vidím tři – jednak byl **srdcem skutečně pastýřem** a ta čtyřicetiletá průprava mezi ovci mu zjevně prospěla. Byl velice **pokorným člověkem**. A nakonec to nejdůležitější – **byl povolán Bohem**, který se mu stal zdrojem odvahy, moci, moudrosti, rozhodnosti i trpělivosti.

Příběhu o povolání spojené s darem prorokování, které se dostalo sedmdesáti starším lidu, **předchází docela brutální krize**. Tak velká, že i Mojžíš pochybuje a sám toho má dost natolik, že nemá chuť se dál trápit s lidem. Vyznává, že už je z toho všeho vyčerpaný a přemýšlí dokonce nad tím, že by možná raději zemřel... To je opravdu vážná krize.

- ***Měli jste někdy takovou krizi, že jste si říkali, že by bylo možná lepší už nežít?***

Co se tedy stalo? Lid se už zase lituje a pláče nad jídlem. **Nepláče proto, že by měl nedostatek, nýbrž z rozežranosti.** Už se mu zajídá nebeská Mana. Žádá od Mojžíše maso. A vzpomíná na „zlaté časy“ v Egyptě – na ryby zadarmo a hrnce plné zeleniny. Jako by lidé zapomínali, že ve skutečnosti byli otroky a věci byly opravdu jinak, než si je teď malují.

- *Také se Vám to někdy stalo, že jste si některé vzpomínky idealizovali? Také někdy vzdycháte po „starých dobrých časech“, které ve skutečnosti nebyly ani „dobré“ natož „zlaté“?*

Někdo moudrý přišel na to, že s vnímáním toho, jak na tom jsme, je to ve skutečnosti tak, že z celkové situace, v níž se nacházíme, tvoří události asi z 10-20 % to, co se nám děje. Kdežto zbylých 80-90 % je pak naše vnímání či interpretace.

Jinak řečeno – **realitu či svůj stav spoluvytváříme tím, jak ji vnímáme.** Proto je v každé situaci dobré vnímat nejen ty obtížné věci, ale vidět a hledat i **východiska**, připomínat si, co **dobrého jsem prožil**, co jsem se z podobných situací **naučil**. **Ale to, co nejvíce pomáhá krize překonávat, je vděčnost.**

Zpět k příběhu. Hospodin lidu dopřeje toho, čeho si žádá – křepelky, kterých se lidé přejedí, pro nevděk na lid však přijde vzápětí i trest.

Mnohem důležitější však je, že uprostřed této krize snímá Bůh z Mojžíše část duchovního břemena. Povolává sedmdesát starších, na které přenáší část ducha Mojžíšova.

- *Jak tomu rozumíte, že na starší Bůh přenáší část ducha, kterého odebral Mojžíšovi?*

Možná bychom mohli říci, že na ně Bůh přenáší část dovedností a kompetencí, kterými je vybaven Mojžíš – moudrostí, mocí, autoritou. A projevuje se to tak, že vybraní starší z lidu v tu chvíli prorokují (jen a právě tehdy a nikdy více).

(Poznamenám jen, že Boží pomoc pro Mojžíše přichází v pravý čas, protože jsou před ním dvě mnohem horší krize – povstanou proti němu jeho sourozenci a následuje vzpoura zvěďů, které vyslal do Zaslíbené země.)

V našem příběhu vyčnívají dva muži **Eldad** (toto jméno lze vyložit jako „**Bůh miluje**“) a **Médad** (toto jméno lze vyložit jako „**láska**“, neboť je v základu slova). Eldad a Médad jsou součástí seznamu sedmdesáti starších, kteří mají přijít před stan setkávání, ale zkrátka nedorazí. Možná se nestačili očistit, jak bylo nařizováno, snad se jen zpozdili, nebo nechtěli být vidět, třeba se báli či v tom bylo ještě něco jiného? Proč nepřišli tedy **nevíme** a asi se to nikdy nedozvíme.

Pro nás je důležitá jedna skutečnost: **pro Boží záměr** ani tohle zanedbání **není na překážku**. Jednoduše na ně Boží moc padla tam, kde právě byli. I oni jsou naplněni duchem, i oni prorokují. **I přes nesplnění požadavků se jim dostává Boží milosti i oni jsou zahrnuti mocí s výsosti.**

Jozue je tím znepokojen, protože se to vymyká nastaveným požadavkům – měli přijít před stánek setkávání. Jozue žádá Mojžíše, aby Eldadovi a Médadovi v jejich prorokování zabránil.

...Mojžíš mu řekl: „Ty kvůli mně žárlíš? Kéž by všech Hospodinův lid byli proroci! Kéž by jim Hospodin dal svého ducha!“

Když jsem přemýšlel nad tím, jak Mojžíš svému nástupci odpověděl, došly mi hned tři věci:

- Mám za to, že si je Mojžíš vědom skutečnosti, že pokud by všichni prorokovali, pak by na nich spočíval Boží duch a každý by měl **nezprostředkované spojení s Bohem** (a Mojžíš méně práce).
- Boha můžeme pohnout k litoosti ohledně soudu, ale **nemůžeme mu zabránit** ani ho omezit **v projevech milosrdenství**.
- Ten první a nejdůležitější postoj Boha k člověku je **postoj lásky a milosrdenství**.

Jména obou mužů v příběhu jistě nejsou nijak náhodná. Když si je spojíme, pak nám vyjde, že **„Bůh miluje láskou“**. Bůh není ani ukrutný despota, ani tyran, ani policajt není vůči nám ani lhostejný – jak mu mnozí lidé připisují ve chvíli, v níž na někoho potřebují hodit neúspěchy a bolesti svého života...

- **Bůh stále miluje své stvoření, přestože se od něho odvrátilo.**
- **Bůh miluje svůj lid, přestože od něho odpadá.**
- **Bůh miluje tebe i mě, přestože selháváme či jsme nevěrní.**

Před samotným závěrem udělám ještě jednu kratičkou odbočku. Náš dnešní příběh nám připomíná jiný příběh z Nového zákona Je zaznamenán u Marka (9:38-41). Asi si vzpomenete, jak Ježíšovi učedníci přišli za mistrem s tím, že někdo, kdo nechodí s nimi, ve jménu Ježíše vyhání demony a že se mu v tom snažili zabránit. Vzpomenete si, co Ježíš učedníkům odpovídá?

„Kdo není proti nám, je pro nás.“

Sám jsem si z obou příběhů vzal dvě ponaučení a snad v něčem mohou pomoci i Vám.

I ty můžeš být svědkem či dokonce zažít své „Eldad a Médad“ – tedy toho, že zcela viditelně někoho „Bůh miluje svou láskou“.

Můžeš být svědkem toho, jak Bůh někdy naprosto nepochopitelně a mimo rámec všech pravidel s někým jedná. Či dokonce tak jedná s tebou samotným. **Nech tomu volný průběh, nech působit Boží milost tam, kde působí.**

(Naopak, tam, kde přichází Boží soud, se za ty konkrétní lidi přimlouvej. Padni před Hospodinem, aby tě, stejně jako Mojžíše, nemohl jen tak „překročit a minout“.)

Můžeš být svědkem toho, že někdo viditelně působí v duchovní oblasti – modlí se za uzdravení a lidi jsou uzdravováni, prorokuje a slova se naplňují...

Pokud je výsledkem tohoto působení **oslava Ježíše**, toho Krále slávy, je vše v pořádku. Pokud **nezpochybňuje Ježíšovu oběť** za naše hříchy, pokud **nezpochybňuje Kristovu Moc a Majestát**, pokud dotyčný **nenapadá či nezesměšňuje Boží lid**, pokud **nestrhává slávu a pozornost jen a jen na sebe**, je vše také v pořádku. **Takový člověk je s námi a působí skrze něho Boží láska a milosrdenství. Je to důvod k radosti a vděčnosti.**

Ámen.

Petr Plaňanský (KS Nymburk 25.2.2024)